

Arrest

nr. 253 581 van 28 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/04
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat S. SAROLEA, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 14 juni 2019, diende op 24 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 15 juni 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 16 juni 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 24/06/2019

Overdracht CGVS: 22/11/2019

U had op 3 januari 2020, van 09h02 tot 13h17, een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS, bijgestaan door een tolk die de Spaanse taal machtig is. Uw advocaat, meester Mandaka Ngumbu loco meester Desenfans, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op 20 augustus 1994 geboren in San Salvador. U woonde heel uw leven bij uw ouders, broers en zussen in de gemeente San Marcos, departement San Salvador. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U werkte reeds een jaar voor Getcom, een onderaannemer van de luchtvaartmaatschappij Avianca, toen uw moeder in oktober 2018 medische problemen kreeg. Daarom veranderde u in november van uurrooster. U werkte sindsdien in de nachtschift en uw werk had transport geregeld dat u afzette op twee blokken van uw huis. Toen u reeds twee weken de nachtschift werkte, kwamen er op weg naar uw huis twee bendeleden van de MS (Mara Salvatrucha) naar u toe. Ze zeiden dat u vijf dollar per week zou moeten betalen om 's nachts in de wijk binnen te mogen. De volgende dag betaalde u hen dat geld en vanaf dan betaalde u elke woensdag vijf dollar aan de bendeleden.

Vanaf begin januari moest u tien dollar per week betalen aan de bendeleden.

Midden januari ging u op vakantie naar uw toenmalige vriend in Santa Ana en zo kon u de renta die woensdag niet betalen. Toen u terugkwam op 31 januari had u het geld klaar voor twee weken en werd u benaderd door drie bendeleden. Ze vroegen wat u met het geld van de afgelopen twee weken had gedaan en zeiden eveneens dat u vanaf dan vijftien dollar moest betalen. Ook maakten ze enkele toespelingen en zeiden ze dat als u niet kon betalen de betaling ook op een andere manier geregeld kon worden want ze zochten nog een vriendin. Ze bedreigden u met de dood als u niet zou betalen. U ging vervolgens akkoord met de wekelijkse betaling van vijftien dollar.

U besloot niets te vertellen aan uw ouders en contacteerde enkele vriendinnen in Europa om te bekijken of u het land zou kunnen verlaten. U boekte een ticket voor september zodat u voldoende geld kon sparen. Ook probeerde u opnieuw van uurrooster te veranderen op het werk, maar uw baas meldde u dat u daarvoor een politieverslag moest voorleggen ter bevestiging dat u wou veranderen omwille van het bendegegeweld. U deed bijgevolg in april 2019 een aangifte bij de politie. Ze zeiden dat ze het document moesten laten ondertekenen door de procureur en dat u het een week later zou kunnen afhalen. Toen u terug naar de politie ging om het document, zeiden ze echter dat er geen aangifte was terug te vinden. U durfde toen niet opnieuw aangifte te doen. Ondertussen betaalde u ook gewoon wekelijks het bedrag van vijftien dollar aan de bendeleden. Echter, nu vielen ze u niet meer één keer per week lastig maar werd u elke dag benaderd door een bendelid, bijgenaamd Pitbull, dat wilde dat u zijn vrouw zou worden. De nacht nadat u bij de politie was geweest werd u door "Pitbull" aangesproken en gevraagd of u een "sapa" (verklikker) was. Hij zei dat u, als u niet zou zwijgen, zou eindigen met een kogel in uw hoofd. Hij gaf u ook de tijd tot juni om te beslissen om zijn vrouw te worden, anders moest uw familie een kist voor u uitzoeken om u in te begraven.

U lichtte uw ouders in over de incidenten en vroeg op het werk ook een overplaatsing aan naar de vestiging van Santa Ana, waar u bij uw ex-vriend wilde verblijven. Uw baas bleef echter zeggen dat hij een politiedocument nodig had om dit te kunnen doen. In mei keerde u dan terug naar een ander politiekantoor om opnieuw een aangifte te doen. U zei dat u niets wou ondernemen tegen de bendeleden, maar dat u het document enkel wou voor uw werk zodat u overgeplaatst kon worden naar een andere vestiging. Gezien u reeds eerder een aangifte had gedaan, kon u dat niet opnieuw doen maar zouden ze onderzoeken wat er met uw eerdere aangifte gebeurd was. U moest later terugkomen. U durfde dit echter niet en dook onder bij een vriendin.

Op 21 mei 2019 diende u uw ontslag in en verhuisde u naar Santa Ana. U vreesde echter dat ze u ook daar zouden vinden.

Op 13 juni 2019 verliet u El Salvador. U verbleef dan vijf dagen in Spanje en op 19 juni 2019 kwam u aan in België. U diende op 24 juni 2019 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest dat de bende MS u bij terugkeer zal vinden en doden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; uw Salvadoraanse identiteitskaart; uw geboorteakte; een bewijs van goed gedrag en zeden in uw naam; een loonbrief; een tewerkstellingsattest; documenten betreffende de medische problemen van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of omwille van het bestaan van zwaarwegende gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Immers kan er geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de chronologie van uw relaas. U stelt dat twee bendeleden u in november 2018 op uw terugweg van het werk benaderden met de vraag om 5 dollar renta te betalen (CGVS, p. 9, 14). U betaalde dit bedrag wekelijks totdat u van 16 tot 30 januari op vakantie ging en twee betalingen miste (CGVS, p.11). Echter stelt u eerst dat de bendeleden het bedrag reeds voor uw verlof hadden opgetrokken tot 10 dollar per week en dat het bedrag vanaf uw terugkeer uit vakantie toenam tot 15 dollar (zie CGVS, p.11) om vervolgens te stellen dat het pas na uw vakantie 10 dollar werd omdat ze dachten dat u had proberen te vluchten en dat het pas 15 dollar werd nadat ze waren te weten gekomen dat u (in april) klacht had neergelegd bij de politie (CGVS, p.15). Deze tegenstrijdigheden hebben niet enkel betrekking op het precieze moment waarop de bedragen verhoogd werden maar ook op de reden van de verhoging. Deze vaststellingen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in grote mate.

Uw verklaringen omtrent het indienen van een klacht in het kader van de verandering van uw uurrooster zijn eveneens vreemd. U stelt dat uw werkgever een politiedocument eiste om u terug op een ander uurrooster te zetten.

U ging dan naar de politie om een verklaring af te leggen over uw problemen met de bende. U moest echter na een week terugkomen want het document moest nog getekend worden door de procureur van de republiek om rechtsgeldig te zijn (CGVS, p. 12). Gezien het hier slechts om een neerslag van uw eigen verklaringen ging en niet om de resultaten van een politieonderzoek naar de waarheid van deze verklaringen, zou dit document echter geen enkele meerwaarde hebben voor uw werkgever. Het houdt dan ook weinig steek dat uw werkgever zulk een document zou eisen. Overigens wordt vastgesteld dat in de werkgeversattesten die u neerlegt op geen enkel moment melding wordt gemaakt van uw problemen. Weliswaar blijkt uit uw laatste loonfiche dat uw contract werd beëindigd op 21 mei 2019 (stuk 5) maar de attesten van tewerkstelling (stuk 6) die u neerlegt, het laatste daterend van 3 mei 2019, zijn slechts attesten voor algemeen gebruik. U legt geen finaal attest neer met een reden van beëindiging van uw contract, hoewel zulks toch relevant zou zijn.

Tevens is het vreemd dat u tot driemaal toe naar de politie ging omtrent een aangifte, maar van geen enkel van deze bezoeken een bewijs kan voorleggen. Zo stelt u dat u in april voor het eerst een verklaring ging afleggen, maar dat u hier geen documenten van kreeg gezien deze nog gevalideerd moesten worden door het parket (CGVS, p.12). Vervolgens, toen u het gevalideerde document wilde gaan afhalen, zou de politie geen spoor hebben gevonden van enige aangifte op uw naam. Zij zouden u hebben voorgesteld alles opnieuw te registreren maar dat wilde u niet (ibid). Toen uw werkgever ook een politiedocument eiste om een overplaatsing naar Santa Ana toe te staan zou u echter opnieuw naar de politie zijn gegaan. Ditmaal zou u naar een ander kantoor zijn gegaan. Nadat u echter uw uitleg had gedaan werd de anti-corruptiedienst erbij betrokken. Zij zeiden dat er een spoor moest bestaan van uw eerste aangifte en wilden dit uitzoeken. Ze gaven u diezelfde dag een nieuwe afspraak, waar u niet naartoe ging omdat u vreesde te sterven (CGVS, p.12-13). Hoewel het best mogelijk is dat documenten moeten worden gevalideerd en dat dit tijd in beslag neemt komt het weinig aannemelijk over dat u van geen enkel van deze bezoeken ook maar een begin van bewijs kan neerleggen. Dit doet ernstig twijfelen aan uw bewering dat u een klacht heeft ingediend en aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw laatste bezoek aan de politie is ook de reden die u aanhaalt weinig logisch. U zou van plan geweest zijn om het te bekomen document te gebruiken om een overplaatsing naar Santa Ana te verkrijgen (CGVS, p. 12-13). Nochtans had u al in april een ticket naar Europa geboekt en verklaarde u ook dat ze u in Santa Ana zouden vinden (CGVS, p. 11-12, 13). Het houdt dan ook weinig steek dat u voor deze zinloze stap nog een politiedocument zou hebben proberen te bemachtigen terwijl u vreesde dat de bendeleden hier lucht van zouden kunnen krijgen.

Daarnaast zijn uw verklaringen betreffende de gevolgen van uw bezoek aan de politie inconsistent. U stelt op het CGVS dat de bendeleden de nacht volgend op uw politiebezoek naar u toe kwamen en vroegen of u een "sapa" was (iemand die een klacht is gaan indienen). Ze voegden eraan toe dat u erover moest zwijgen en dat u, als u iets zou zeggen, zou eindigen met een kogel in het hoofd (CGVS, p. 12). Bij DVZ verklaarde u echter expliciet dat de bende erachter was gekomen dat u een klacht had ingediend en dat ze zeiden dat ze u zouden laten verdwijnen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Deze inconsistente verklaringen tasten de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Het komt tot slot weinig aannemelijk over dat het bendelid gekend als "Pitbull", de man die opeiste als zijn vrouw, u tot juni bedenktijd gaf om te beslissen of u zijn vrouw zou worden dan wel of u zou kiezen om gedood te worden (CGVS, p. 12). U zou immers nooit vrijwillig kiezen om zijn vrouw te worden zodat hij in elk geval dwang zou moeten gebruiken. Hij zou daar ook de middelen toe hebben gehad als u hem telkens 's nachts op straat voorbij moest stappen. U tot juni bedenktijd geven zou er dan ook enkel kunnen toe leiden dat u zou vluchten.

Op basis van het bovenstaande worden de ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust.

Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, décembre 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte tonen enkel uw Salvadoraanse nationaliteit aan, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het bewijs van goed gedrag en zeden toont louter aan dat u geen criminele feiten heeft gepleegd. Uw tewerkstellingsattest en uw loonbrief tonen enkel aan dat u werkte voor Getcom, wat evenmin ter discussie staat in deze beslissing. Ook de documenten over de medische situatie van uw moeder bevestigen enkel dat ze gezondheidsproblemen had, maar tonen in geen mate uw vrees voor vervolging aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert zij een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/2, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); artikel 3 van het verdrag inzake de rechten van het kind”.

Betreffende de vluchtelingenstatus, stelt verzoekster dat zij ernstige bedreigingen en vervolging heeft ondergaan in haar land van herkomst, die plaatsvonden in de context van een onveiligheidssituatie in El Salvador, wegens de activiteiten van criminele bendes. Zij benadrukt dan ook een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van een terugkeer naar El Salvador en er niet in staat te zullen zijn een menswaardig leven te leiden, vanwege de rivaliteit tussen de criminele bendes waarvan zij slachtoffer is. Verzoekster citeert in dit verband uit artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en gaat vervolgens in op de toepassing van het Vluchtelingenverdrag en voormelde bepaling.

Verzoekster gaat in op de “*politieke overtuiging als grond van vervolging*”. Uit haar uiteenzetting blijkt dat zij zich niet kan vinden in de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat de drijfveer van daden van vervolging uitgaande van georganiseerde criminele bendes in El Salvador “*veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd*”. Verzoekster betoogt dat de bedoelingen van de georganiseerde misdaadgroepen veel verder reiken dan het louter economische. Zij wijst erop dat deze groepen economische en territoriale macht wensen te verwerven en hiervoor criminele activiteiten en onwettige middelen als geweld, afpersing en intimidatie gebruiken, in weerwil van de legitieme overheid.

Zij acht dit duidelijk politiek gemotiveerde daden en meent dat het ontkennen hiervan “[aldus] berust (...) ofwel op kwade wil, ofwel op een al te enge notie van het begrip ‘politiek’ inhoudt”. Zij meent dat de in de bestreden beslissing geopperde zienswijze geen steun vindt in de COI Focus “*Salvador. Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, waarnaar de bestreden beslissing verwijst om zijn stelling kracht bij te zetten en citeert uit passages over de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador. Zij besluit hieruit dat de daden van vervolging uitgaande van de georganiseerde bendes in El Salvador niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. De reden voor vervolging is, aldus verzoekster, eveneens politiek van aard, wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Vluchtelingenverdrag op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

Verzoekster voert verder aan dat de Belgische en de Europese wetgever een ruime interpretatie van het begrip ‘sociale groep’ in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet huldigen en citeert uit de parlementaire voorbereiding met betrekking tot dit artikel. Zij betoogt dat de wetgever, gelet op het gebruik van de woorden ‘onder meer’, een niet-limitatieve opsomming geeft van wat moet worden verstaan onder een specifieke sociale groep en dat uit de parlementaire voorbereiding duidelijk blijkt dat het hierbij niet om cumulatieve voorwaarden gaat.

Verzoekster besluit dan ook dat de vervolging door de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag valt en de politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn. Verzoeksters problemen vallen aldus binnen de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster gaat vervolgens in op de “*hoge onveiligheid en de afwezigheid van bescherming door de overheden in El Salvador*”. Zij haalt aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Zij stelt, onder verwijzing naar de voormelde COI Focus, dat de speciale rapporteur van de VN-Mensenrechtenraad voor de mensenrechten van intern ontheemden in april 2018 verklaarde dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweldsniveau in landen in conflict. El Salvador staat op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld, “*wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden*”. Zij stelt dat de bendes doden, folteren, ontvoeren, afpersen en verkrachten en citeert hierbij uit en verwijst naar informatie van Human Rights Watch en National Geographic. Verzoekster wijst er, onder citering van informatie van The Washington Post, op dat er zelfs sprake is van een exodus van de Salvadoraanse politie en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelf voor politieleden. Vele politieleden vluchten het land zelfs uit omwille van angst en er worden veiligheidsmaatregelen aan politieagenten opgelegd, zoals het niet mogen bezoeken van hun familie in verlofperiodes.

Verzoekster verwijst nog naar de afpersingspraktijken van de bendes en citeert in dit verband uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016, ook met betrekking tot het risicoprofiel van personen die criminele activiteiten vaneen bende hebben aangegeven bij de politie, waarbij zij benadrukt dat zij een klacht heeft ingediend bij de politie, en het feit dat jongeren ook als doelwit worden genomen. Verzoekster citeert verder uit voormelde COI Focus waaruit blijkt dat ook (jonge) vrouwen door de bendeleden worden gevisieerd. Verder verwijst verzoekster, onder citering van voormelde COI Focus en UNHCR “*Guidelines*”, op het risicoprofiel voor Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen kenden met de bendes. Zij betoogt dat zij, in geval van terugkeer naar El Salvador na een verblijf in het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zou vormen. Zo wordt er in Spanje door de Audiencia Nacional sinds 2017 automatisch de vluchtelingenstatus toegekend aan slachtoffers van bendegeweld.

Verzoekster verwijst ook naar informatie uit voormelde COI Focus met betrekking tot het systematisch gebruik van buitensporig geweld en executies door de veiligheidstroepen en citeert uit de voormelde UNHCR “*Guidelines*” en COI Focus waaruit de onmogelijkheid van de El Salvadoraanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen de criminele bendes blijkt. Alle bronnen wijzen erop dat het niet mogelijk is om effectieve en niet-tijdelijke bescherming te krijgen door de overheid, omwille van de inefficiënte en corruptie van de politie en rechterlijke macht, aldus verzoekster.

Verzoekster besluit hieruit dat zij *prima facie* een nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van het behoren tot een sociale groep, in de brede zin.

Haar verklaringen dienen op een objectieve wijze te worden bekeken, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de veiligheidssituatie en de vervolging van personen die weigeren in te gaan op de eisen van criminele bendes alsook van terugkeerders uit het buitenland. Verzoekster meent dat, zo er genoeg elementen zijn om haar vrees voor vervolging als geloofwaardig te beschouwen, indien nodig op basis van “*het voordeel van de twijfel*”, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast. De commissaris-generaal spreekt het vermoeden dat voortvloeit uit deze bepaling niet tegen en toont niet aan dat verzoekster geen risico loopt om bij een terugkeer naar El Salvador slachtoffer te worden van bedreigingen en vervolgen. Verzoekster verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad. Zij betoogt nog dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en dat haar aldus het “*voordeel van de twijfel*” moet worden toegekend. Er zijn voldoende elementen om haar verklaringen, die volgens haar van goede trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie, als vastgesteld te beschouwen, aldus verzoekster. Deze verklaringen bevestigen dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in haar land van herkomst. Bovendien heeft de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op een afdoende wijze uitgevoerd. Verzoekster verwijst hierbij naar haar tweede middel.

Verzoekster geeft vervolgens een theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukt dat de commissaris-generaal erkent dat de situatie in El Salvador precair is en het geweld er wijdverspreid is. Zij menen dat de commissaris-generaal een subjectieve lezing doet van de voormelde COI Focus en alle andere bronnen over de veiligheidssituatie in El Salvador. Zij benadrukt nogmaals dat zij een kwetsbaar profiel heeft in geval van haar terugkeer uit het buitenland en zou worden gevisieerd door de criminele bendes. Hierdoor loopt zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”).”

Verzoekster geeft aan de “*subjectieve uitlegging*” in de bestreden beslissing te betwisten en benadrukt dat zij haar Facebookaccount heeft geblokkeerd uit vrees te worden gevonden door haar vervolgers, dat zij een leven had in El Salvador en haar land nooit verlaten zou hebben als het niet “*een kwestie van leven of dood*” was geweest. Zij benadrukt haar verklaringen dat de Salvadoraanse president zelf afpersingsgeld beschouwd als “*een vaste kost die elke burger moet betalen*”. Zij wijst tevens op de door haar toegevoegde informatie over de bendes in El Salvador, waaronder getuigenissen van de moord op een jong meisje omdat ze weigerde zich te onderwerpen aan criminele bendes. Zij vraagt *in fine* om haar verklaringen objectief te interpreteren en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster “[d]ocumenten over criminele bendes in El Salvador” (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.1.3. In een aanvullende nota van 22 februari 2021 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.1.4. In een aanvullende nota van 3 maart 2021 wenst verzoekster “*een aantal belangrijke aanvullende gegevens*” onder de aandacht brengen. Zij legt de volgende stukken neer:

- foto's van niet-vertaalde “*functiekaarten*” (stuk 1);
- een foto van haar vader in functie bij de politie (stuk 2);
- een tewerkstellingscertificaat bij de politie van verzoeksters vader van 7 februari 2018 met beëdigde vertaling (stuk 3);
- de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van Cedoca van 15 juli 2019 (stuk 4);
- de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016 (stuk 5);

- het artikel *“It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country”* van The Washington Post van 4 maart 2019 (stuk 6);
- het rapport *“El Salvador: Threats against family members of police officers”* van Asylas van oktober 2020 (stuk 7);
- het niet-vertaalde artikel *“Mi hija se negó a ser novia de un pandillero”* van el blog van 19 oktober 2018 (stuk 8).

De aanvullende nota kan niet worden aangewend om het verzoekschrift aan te passen of uit te breiden, zodat de aanvullende nota, met uitzondering van het rapport van Asylas van oktober 2020, uit de debatten wordt geweerd (artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). Ter terechtzitting stelt de advocaat immers dat zij een aantal zaken wou rechtzetten via de aanvullende nota.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij El Salvador heeft verlaten of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in haar hoofd, nu geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangevoerde problemen met de bendeleden. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing hierover, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het volharden in de geloofwaardigheid van haar verklaringen en het volharden dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar El Salvador, het geven van louter theoretische beschouwingen en het verwijzen naar algemene informatie, waarmee zij de bevindingen in de bestreden beslissing echter niet weerlegt noch ontkracht. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsten, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. De Raad benadrukt dat een loutere theoretische uiteenzetting, die niet toegespitst is op de elementen *in casu*, niet van die aard is om de vaststellingen in de bestreden beslissing te ontcrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten dat verzoekster de door haar ingeroepen problemen niet aannemelijk maakt, duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd gehandhaafd:

“Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de chronologie van uw relaas. U stelt dat twee bendeleden u in november 2018 op uw terugweg van het werk benaderden met de vraag om 5 dollar renta te betalen (CGVS, p. 9, 14). U betaalde dit bedrag wekelijks totdat u van 16 tot 30 januari op vakantie ging en twee betalingen miste (CGVS, p.11). Echter stelt u eerst dat de bendeleden het bedrag reeds voor uw verlof hadden opgetrokken tot 10 dollar per week en dat het bedrag vanaf uw terugkeer uit vakantie toenam tot 15 dollar (zie CGVS, p.11) om vervolgens te stellen dat het pas na uw vakantie 10 dollar werd omdat ze dachten dat u had proberen te vluchten en dat het pas 15 dollar werd nadat ze waren te weten gekomen dat u (in april) klacht had neergelegd bij de politie (CGVS, p.15). Deze tegenstrijdigheden hebben niet enkel betrekking op het precieze moment waarop de bedragen verhoogd werden maar ook op de reden van de verhoging. Deze vaststellingen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in grote mate.

Uw verklaringen omtrent het indienen van een klacht in het kader van de verandering van uw uurrooster zijn eveneens vreemd. U stelt dat uw werkgever een politiedocument eiste om u terug op een ander uurrooster te zetten. U ging dan naar de politie om een verklaring af te leggen over uw problemen met de bende.

U moest echter na een week terugkomen want het document moest nog getekend worden door de procureur van de republiek om rechtsgeldig te zijn (CGVS, p. 12). Gezien het hier slechts om een neerslag van uw eigen verklaringen ging en niet om de resultaten van een politieonderzoek naar de waarheid van deze verklaringen, zou dit document echter geen enkele meerwaarde hebben voor uw werkgever. Het houdt dan ook weinig steek dat uw werkgever zulk een document zou eisen. Overigens wordt vastgesteld dat in de werkgeversattesten die u neerlegt op geen enkel moment melding wordt gemaakt van uw problemen. Weliswaar blijkt uit uw laatste loonfiche dat uw contract werd beëindigd op 21 mei 2019 (stuk 5) maar de attesten van tewerkstelling (stuk 6) die u neerlegt, het laatste daterend van 3 mei 2019, zijn slechts attesten voor algemeen gebruik. U legt geen finaal attest neer met een reden van beëindiging van uw contract, hoewel zulks toch relevant zou zijn.

Tevens is het vreemd dat u tot driemaal toe naar de politie ging omtrent een aangifte, maar van geen enkel van deze bezoeken een bewijs kan voorleggen. Zo stelt u dat u in april voor het eerst een verklaring ging afleggen, maar dat u hier geen documenten van kreeg gezien deze nog gevalideerd moesten worden door het parket (CGVS, p. 12). Vervolgens, toen u het gevalideerde document wilde gaan afhalen, zou de politie geen spoor hebben gevonden van enige aangifte op uw naam. Zij zouden u hebben voorgesteld alles opnieuw te registreren maar dat wilde u niet (ibid). Toen uw werkgever ook een politiedocument eiste om een overplaatsing naar Santa Ana toe te staan zou u echter opnieuw naar de politie zijn gegaan. Ditmaal zou u naar een ander kantoor zijn gegaan. Nadat u echter uw uitleg had gedaan werd de anti-corruptiedienst erbij betrokken. Zij zeiden dat er een spoor moest bestaan van uw eerste aangifte en wilden dit uitzoeken. Ze gaven u diezelfde dag een nieuwe afspraak, waar u niet naartoe ging omdat u vreesde te sterven (CGVS, p.12-13). Hoewel het best mogelijk is dat documenten moeten worden gevalideerd en dat dit tijd in beslag neemt komt het weinig aannemelijk over dat u van geen enkel van deze bezoeken ook maar een begin van bewijs kan neerleggen. Dit doet ernstig twijfelen aan uw bewering dat u een klacht heeft ingediend en aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw laatste bezoek aan de politie is ook de reden die u aanhaalt weinig logisch. U zou van plan geweest zijn om het te bekomen document te gebruiken om een overplaatsing naar Santa Ana te verkrijgen (CGVS, p. 12-13). Nochtans had u al in april een ticket naar Europa geboekt en verklaarde u ook dat ze u in Santa Ana zouden vinden (CGVS, p. 11-12, 13). Het houdt dan ook weinig steek dat u voor deze zinloze stap nog een politiedocument zou hebben proberen te bemachtigen terwijl u vreesde dat de bendeleden hier lucht van zouden kunnen krijgen.

Daarnaast zijn uw verklaringen betreffende de gevolgen van uw bezoek aan de politie inconsistent. U stelt op het CGVS dat de bendeleden de nacht volgend op uw politiebezoek naar u toe kwamen en vroegen of u een "sapa" was (iemand die een klacht is gaan indienen). Ze voegden eraan toe dat u erover moest zwijgen en dat u, als u iets zou zeggen, zou eindigen met een kogel in het hoofd (CGVS, p. 12). Bij DVZ verklaarde u echter expliciet dat de bende erachter was gekomen dat u een klacht had ingediend en dat ze zeiden dat ze u zouden laten verdwijnen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Deze inconsistente verklaringen tasten de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Het komt tot slot weinig aannemelijk over dat het bendelid gekend als "Pitbull", de man die opeiste als zijn vrouw, u tot juni bedenktijd gaf om te beslissen of u zijn vrouw zou worden dan wel of u zou kiezen om gedood te worden (CGVS, p. 12). U zou immers nooit vrijwillig kiezen om zijn vrouw te worden zodat hij in elk geval dwang zou moeten gebruiken. Hij zou daar ook de middelen toe hebben gehad als u hem telkens 's nachts op straat voorbij moest stappen. U tot juni bedenktijd geven zou er dan ook enkel kunnen toe leiden dat u zou vluchten.

Op basis van het bovenstaande worden de ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming."

"De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte tonen enkel uw Salvadoraanse nationaliteit aan, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het bewijs van goed gedrag en zeden toont louter aan dat u geen criminele feiten heeft gepleegd. Uw tewerkstellingsattest en uw loonbrief tonen enkel aan dat u werkte voor Getcom, wat evenmin ter discussie staat in deze beslissing. Ook de documenten over de medische situatie van uw moeder bevestigen enkel dat ze gezondheidsproblemen had, maar tonen in geen mate uw vrees voor vervolging aan."

De Raad merkt bijkomend nog op dat verzoekster verklaarde dat haar familieleden geen problemen meer hebben gekend in El Salvador omwille van verzoeksters problemen, hoewel zij aangaf dat de bendeleden zeker wisten waar zij woonde (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19). Haar bewering dat haar familie het haar niet zou vertellen indien zij nog bedreigd of benaderd zouden zijn geweest (*Ibid.*) is niet geloofwaardig, gelet op het belang van dergelijke feiten voor de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming in België. Dat haar familie geen problemen meer heeft gekend met de bendeleden sinds verzoeksters vertrek uit El Salvador in juni 2019, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangevoerde problemen.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij over een risicoprofiel beschikt als persoon die weigerde om het door de bende gevraagde afpersingsgeld te betalen en de criminele activiteiten van de bende aangaf bij de politie, merkt de Raad op dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij bedreigd en afgeperst geweest is door een bende, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar als El Salvador zal worden beschouwd als een persoon die het gevraagde afpersingsgeld niet wou betalen en de criminele activiteiten van de bende heeft aangegeven bij de politie en omwille van deze redenen zou worden gevisieerd of bedreigd.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar haar risicoprofiel als jongere en (jonge) vrouw in El Salvador, merkt de Raad op dat uit de door haar geciteerde en toegevoegde informatie niet kan worden afgeleid dat zij louter omwille van het feit dat zij een jonge vrouw is en ingevolge haar aanwezigheid in El Salvador zal dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoekster ertoe genoopt hebben El Salvador te verlaten, haalt verzoekster geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan haar profiel als jonge vrouw gelinkte problemen aan.

Verzoekster verwijst naar landeninformatie (verzoekschrift, stuk 3; aanvullende nota, stuk 7) met betrekking tot het bendegeweld in El Salvador. De Raad merkt vooreerst op dat uit deze informatie geenszins blijkt dat verzoekster louter omwille van haar aanwezigheid in El Salvador zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. Dergelijke vrees, zelfs indien bijkomend in rekening zou worden gehouden met haar profiel als dochter van een voormalige politieagent, wordt ondergraven door de vaststelling dat zij zulke vrees niet eerder heeft aangehaald gedurende de procedure. In dit verband verklaarde verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar vader al sinds 28 of 29 jaar gestopt zou zijn bij de politie (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8), zodat het niet aannemelijk is dat verzoekster thans nog zou worden gevisieerd door bendeleden omwille van de voormalige tewerkstelling van haar vader bij de politie, temeer daar uit haar verklaringen blijkt dat zij sinds zij jong was geen problemen meer heeft gekend omwille van deze tewerkstelling.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar El Salvador. Het betoog dat verzoekster voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag omwille van een politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep en dat zij geen effectieve bescherming kan krijgen van de El Salvadoraanse autoriteiten is bijgevolg niet dienstig.

Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in de regio van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. De door verzoekster aangehaalde landeninformatie kan dan ook niet dienstig in rekening worden gebracht, nu zij in gebreke blijft haar persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders.

Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster van deze vrees geen gewag heeft gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoeksters verblijf in België voor de duur van haar asielpprocedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst, aangezien verzoeksters individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador niet concreet aannemelijk maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoeksters voorgehouden vervolging, haar beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdoleerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP